

VIỆC NHỎ NGHĨA LỚN

PGS.TS. Phan Quang Thế
Bí thư Đảng ủy, Hiệu trưởng
Trường Đại học Kỹ thuật Công nghiệp Thái Nguyên

Một buổi sáng mùa thu, như thường lệ, cô nhân viên văn phòng trẻ tuổi bước vào trình Thủ trưởng cơ quan phê duyệt công văn. Hôm đó công văn không nhiều nên cô nhân viên ngồi chờ để lấy luôn. Đôi mắt cô tần ngần nhìn vào chồng báo Nhân dân trên bàn và khẽ hỏi:

“Chú ơi, chú có thể cho cháu xin những tờ báo này được không?”

Người Thủ trưởng hơi ngạc nhiên hỏi lại: “Cháu xin báo cũ làm gì?”

Cô nhân viên ấp úng một lúc rồi khẽ nói: “Cháu xin cho các em ở nhà bọc sách”. Nghe đến đây, người Thủ trưởng cười và nói: “Cháu cứ lấy đi, để lại mấy tờ mới để chú còn đọc”.

Cô nhân viên lúc đó mới khẽ khàng bọc bạch: “Chú ơi quê cháu nghèo lắm mọi người không có tiền mua báo để đọc, cháu muốn mang về cho mọi người đọc. Thỉnh thoảng cháu còn phải xin quần áo cũ của các anh chị trong cơ quan đem về quê cho họ hàng đấy chú ạ”.

Người Thủ trưởng thật bất ngờ khi nhận thấy trong suy nghĩ và việc làm của cô nhân viên trẻ tuổi này đã toát lên những phẩm chất cơ bản của đạo đức cách mạng theo quan điểm của Chủ tịch Hồ Chí Minh về **“thương yêu quý trọng con người và cần kiệm liêm chính”**. Việc làm của người đảng viên trẻ này thực sự là một việc tốt hưởng ứng cuộc vận động “Mỗi chi bộ một chương trình hành động, mỗi Đảng viên một việc tốt” của Đảng bộ chúng ta.

Văn hóa Việt Nam thường hay nói đến chữ “Tình”. Các cụ xưa có câu: “Một vạn cái lý không bằng một tí cái tình”. Tuy nhiên, không ít người đang hiểu sai là chữ “Tình” lúc nào cũng phải nặng hơn. Nói chung, cứ gì lợi cho mình là người ta muốn có được chữ “Tình” và nếu không thỏa mãn thì lại phê phán Thủ trưởng là “Nguyên tắc, chỉ biết lý mà quên tình”. Nếu đem tình giải quyết công việc cho một người hoặc

một số ít người mà không ảnh hưởng đến nhiều người khác thì chữ “Tình” đó nên làm. Nhưng nếu đem chữ “Tình” trao cho một người mà làm cho nhiều người phải chịu hậu quả thì có lẽ phải xem lại chữ “Tình” đó có nên trao hay không? Ví như, người thầy giáo chưa đủ tầm để làm giảng viên mà thủ trưởng vì nể nang, vì chữ “Tình” cứ giao nhiệm vụ giảng viên thì hàng trăm sinh viên và hàng trăm gia đình của họ sẽ không được hưởng cái mà lẽ ra có quyền được hưởng. Khi này, chúng ta phải dành chữ “Tình” đó cho ai đây?

Hơn nữa, khi quyết định một việc không thể chỉ vì lợi ích của một bộ phận mà ta có thể quên đi lợi ích chung của tổ quốc, của dân tộc. Tôi vẫn nhớ khi còn sống, Bố tôi có kể cho tôi nghe câu chuyện hồi Ông công tác ở Đắc Lắc. Khi Ông phản đối việc đưa giáo viên của tỉnh về buôn Triết để phá rừng trồng sắn, Ông đã bị Bí thư Tỉnh Ủy ngày đó là Ông Trần Kiên gọi sang Tỉnh ủy và răn đe rằng: “Anh có biết đây là đâu không? Đây là Tây Nguyên, đây là Đắc Lắc”? Bố tôi thản nhiên trả lời rằng: “Từ khi tôi còn học lớp Đồng ấu dưới thời Pháp thuộc tôi đã biết cao nguyên trung phần là một bộ phận của đất nước Việt Nam và nay tôi hiểu rằng Đảng bộ Đắc Lắc là một bộ phận không thể tách rời của Đảng Cộng sản Việt Nam vì thế sự lãnh đạo của Đảng bộ Đắc Lắc phải đảm bảo đúng đường lối, quan điểm của Đảng Cộng sản Việt Nam”.

Thương yêu quý trọng con người và trách nhiệm của mỗi Đảng viên, cán bộ viên chức trường Đại học Kỹ thuật Công nghiệp – Đại học Thái Nguyên trước hết phải dành cho dân tộc, cho tổ quốc, sau đó mới đến hơn 18.000 sinh viên và gia đình của họ, rồi mới là tập thể CBVC của trường và cuối cùng là cho mỗi cá nhân chúng ta. Từ một câu chuyện nhỏ đến một tư tưởng lớn có lẽ cũng cần thời gian nhưng nếu không hành động thì chắc chắn ước mơ về một thời Cơ Điện sẽ không bao giờ trở thành hiện thực.